

Derimod kan Flertallet ikke tilraade at skride til Oprettelsen af et Statslaboratorium med Ansættelse af en Række nye Embeds- og Bestillingsmænd, forinden det ad ovennævnte Wei har viist sig, om der i Virkeligheden maatte være nogen Fornødenhed herfor. I Henhold til Foranstaaende stiller Flertallet Endringsforslaget under Nr. 1.

Mindretallet (Bajer, Dahl, Hammerich og B. Holm) kan i alt Væsentligt henholde sig til, hvad det i Rigsdagssamlingen 1888—89 dannede Udvalgsflertal (6 af 9 Medlemmer) udtalte i den Betænkning, som blev afgiven den 26de Marts 1889. En fylldigere Begrundelse af de under Nr. 2—13 stillede Endringsforslag blev dog givet af det samme Flertal i den til Afgivelse inden Juleferien færdige Del af Betænkningen. Denne Del meddeles derfor her, kun med de nødvendige Rettelser, navnlig af Ordret „Flertal“ til „Mindretal“.

Bed Begyndelsen af Udvalgets Arbejde i denne Samlings I. Afdeling affattede det senere til Ordfører valgte Medlem (Bajer) det under Bilag I. meddelte „Til Dplysning om andre Lande“. Heraf kan vel ikke sluttet Noget med Hensyn til Danmark, som jo altsaa — uagtet Jordærvælsen andensteds — kunde udmærke sig ved forholdsvis gode og uforsølfede Levnedsmidler m. m. Efter Mindretallets Mening vilde man dog uden Tvivl lægge for megen Vægt paa Udvalget af de hidtil her med utilstrækkelige Midler foretagne Undersøgelser (jfr. Bilag III.—IV.), dersom man deraf vilde fristes til at slaa sig til No i Tillid til, at vort Fædreland, hvor jo dog Kassesvig og lignende bedrageriske Forhold besvære langt fra ere ukjendte, skulde være renere end Udlandet, naar Talen var om Ubesmittethed lige over for Vareforsælfninger. Beviserne kunne kun føres, naar tilstrækkelige Midler til at føre dem findes. Det er netop disse Midler, som nærværende Lovforslag søger at tilveiebringe. Sandsynligheden taler for, at det Land,

som ikke lader sin Lovgivning følge med, naar de fleste andre Lande allerede have indført et stærket Tilfyn med Levnedsmidler, allerjærest bliver overvømmet af de fletteste og mest forsølfede Varer; thi disse søge naturligtvis Afsløb paa Markedet, hvor man mindst dæmmer op imod dem. Det er den samme Betragtning, der synes at have ligget til Grund for en Beslutning paa den sjette internationale Kongres for Sundhedspleie, som den 25de September—2den Oktober 1887 holdtes i Wien, og paa hvilken man udtalte sig for international Lovgivning med Hensyn til Levnedsmidler. (Se Beretningen i „Vierteljahrschrift für öffentliche Gesundheitspflege“, Braunschweig 1888, S. 303—309.)

De Hovedmidler, ved hvilke man søger saa vidt muligt at betrygge Befolkningerne i den omhandlede Henseende, og som findes foreslaaede ogsaa i nærværende Lovforslag, ere væsentlig følgende:

1. Laboratorium til Undersøgelse af Levnedsmidler (her § 1);
2. Undersøgere — eller rettere Prøveudtagere — Personer med Forstand paa, hvorledes offentlig salbudne Levnedsmidler m. m. fra hele Landet formaalstjenligt bringes ind under Laboratoriets Undersøgelser (§§ 1, sidste Stykke, og 4); og
3. Fastsættelse af virksomme Straffend Bøder, hvilke for den større Bedrager kun betyder, at han fritløber sig for Straf og endda tjener Penge; fordi det Hæle kun er ham et Beregningsspørgsmaal (§§ 6, 7, 9, 10 og 11).

Dertil knytter sig i nærværende Lovforslag Bestemmelsen om Salg af Brød (§ 5) m. m.

Mindretallet anser et Statslaboratorium, som virker udelukkende i det Offentliges Tjeneste, for i Almindelighed bedst skikket til „at yde Retsshaandhævelsen den nødvendige sagkyndige Hjælp ved Forfølgning af de med Levnedsmidler forøvede Forsælfninger og andre Misligheder“. Da der imid-